

1 EYLÜL DÜNYA BARIŞ GÜNÜ

FUAT AKYÜREK

Nazi orduları 1 Eylül 1939'da Polonya'ya saldırdı ve bu ülkeyi işgal etmeye başladı. Böylece kanlı bir dünya savaşı başlamış oldu. Sadece Sovyetler Birliği 20 milyon insanını kaybetti. Bu savaşta ölen insanların sayısı ise yaklaşık 40 milyon olarak hesaplanıyor. Ancak Nazi Almanyası Sovyet Kızılordu'su ve Batılı müttefik güçler tarafından bozguna uğratıldı. İkinci Dünya Savaşı insanlığın gördüğü en büyük yıkım oldu. Naziler, Yahudi Soykırımını başta olmak üzere, tüm halklardan milyonlarca insanı öldürerek büyük insanlık suçlarının da sorumlusu oldular.

BM Dünya Barış günü olarak 21 Eylül'ü kabul etmiş durumda. Eski sosyalist ülkeler ise Nazilerin Polonya'ya saldırdığı günü Dünya Barış Günü ilan etmişti. Bugün 1 Eylül neredeyse hiç hatırlanmıyor. BM'nin dünya barışı için mücadele eden bir örgüt mü olduğu, yoksa ülkelerin yıkılıp yıkılmasına, işgal edilmesine onay veren bir örgüt mü olduğu ciddi bir tartışma konusudur. 1 Eylül vesilesi ile tarihi gerçekleri kısaca hatırlamak gerekiyor. Nazizm ve faşizm tekelci burjuvazinin açık terörcü diktatörlüğü olarak ortaya çıktı. Kapitalizmin ideologları ise kapitalist sistemin bu çocuklarını Hitler, Mussolini gibi bir kaç sapık adamın diktatörlük hevesi olarak yansıtmaya çalışıyorlar. Kapitalizmi ve tekelci burjuvaziyi böylece aklamaya çalışıyorlar.

Başta ABD ve İngiltere olmak üzere faşist barbarlığın Almanya'da iktidara gelmesine göz yumanların temel hedefi, bu diktatörlükleri Sovyetler Birliği'nde kurulmakta olan sosyalizmin yıkılması amacıyla kullanmaktı. Bu amaçla 1 Dünya Savaşı'dan yenik çıkmış, Batılı emperyalistlerin denetimine girmiş Almanya'nın tepeden tırnağa silahlanmasına göz yumdular, yer yer onunla işbirliği yaptılar. Tek istedikleri "komünizm belasından" kurtulmaktı. Ancak başta Stalin olmak üzere Sovyet yönetiminin başarılı politikası ve taktikleri, Batılı emperyalistlerin gerici politikalarını boşa çıkardı. Batılı emperyalistler 1944 yazına kadar batıda Nazi Almanyasına karşı ikinci bir cephe açmadılar. Ne zamanki Kızılordu'nun nazileri önüne katıp kovalamaya başladı, Almanya sınırlarına doğru ilerlemeye başladı, Normandiya çıkarması gündeme geldi.

Açıkçası bugün Batılı demokrasiler ayakta ise bunu büyük ölçüde Sovyet halklarının kahramanlıklarına borçlular. Ama bu gerçek bugün sessizlikle geçiştirilmektedir. Naziler üzerinden gerçekleştirilmesi umulan hesaplar tutmayınca Batılı emperyalistler savaş sonrasında, tüm güçlerini ABD emperyalizminin komutasında merkezileştirerek sosyalizmi yıkmak üzere büyük bir kampanya başlattılar. Soğuk Savaş olarak adlandırılan bu gerici kampanya Kruşçev, Brejnev, Gorbaçov vb nin yardımları ile amaçlarına ulaştı ve bugün artık sosyalist sistem yok. Ama uluslararası işçi sınıfının sosyalizm mücadelesi sürüyor ve sömürü var olduğu sürece de sürececek.

Emperyalistler sosyalizmin yıkılmasının dünyaya barış getireceğini ileri sürmüşlerdi. Hatta bazılarına göre tarih bitmişti. Ama tam tersi oldu. Kapitalizm adeta kendisini zapteden zincirlerden kurtulmuş oldu. Savaşlar, krizler patladı, işçi ve emekçilerin haklarına saldırılar dizginsiz bir biçimde yürütüldü. Yaşam ve çalışma koşulları sürekli olarak geri gitti. Afganistan, Irak, Libya emperyalist müdahalelerle işgal edildi, harabeye dönüştürüldü. Bugün Suriye'de, Suriye halklarının kendi kaderlerini kendilerinin tayin etmesine izin verilmiyor. Dış müdahale açık bir askeri harekate dönüşmese de, her türlü ajan-provokatör faaliyet yürütülüyor. Ülke mezhep ve din çatışmaları ile bölünüp, parçalanmak isteniyor.

Kısacası emperyalizm olarak saltanat süren tekelci kapitalizm dünya işçi ve emekçileri için yaşamı daha da çekilmez hale getirdi. Avrupa'da bazı ülkeler krizin pençesinde kıvrılıyorlar. Bu ülkelere utanmazcasına ağır koşullar dayatılıyor. AB, en büyük ve güçlü devletin diğerleri üzerinde açıkça dikte edici bir konuma gelmesine doğru ilerledi. Ortadoğu ve dünyanın bazı diğer bölgeleri sıcak çatışmalara gebe. Dünya halkları gelecekte umutlu değiller ve yarının ne getireceğini bilmiyorlar. Barış üzerine söylenen tüm sözler bir yalan ve demagoji olmaktan öteye gidemiyor. Bu durumda barış, demokrasi ve kardeşlik üzerine kurulu yeni bir dünya için mücadele etmek gerekiyor mu?

Eylül / 2012